

hvis man vælger, at det er forskelligt. Det må man selv om, så det handler om at tilføje nogle nye muligheder, i hovedprincippet to, men hvor man godt kan vælge nogle flere nuancer, hvis man har lyst til det.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

23) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 119:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om kommunale og regionale valg.

Af Poul Nødgaard (DF), Ole Glahn (RV), Anne Bastrup (SF), Line Barfod (EL) m.fl. (Fremsat 20/3 2007).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Må jeg starte med at gå direkte til konklusionen og sige, at regeringen ikke kan støtte dette forslag om at erstatte d'Hondts metode med største brøks metode ved kommunevalg og regionsvalg.

Jeg vil også gerne starte med at slå fast, at der jo ikke findes nogen valgmetode, som i praksis kan sikre hundrede procents forholdsmæssighed i mandatfordelingen, medmindre man forestiller sig et valg, hvor antallet af vælgere og af dem, der skal vælges, er ens. Så der vil være brug for at afregne og afrunde, da mandaterne jo skal fordeles som hele størrelser, og da partierne stemmer jo meget, meget sjældent for ikke at sige aldrig falder således, at hvert partis andel af

stemmerne nøjagtigt svarer til et helt antal mandater.

I virkelighedens verden er det altså ikke muligt at sikre fuldstændig hundrede procents matematisk overensstemmelse mellem de enkelte partiers stemmeandele og mandatandele. Hvis man forestiller sig en kommunalbestyrelse med 25 mandater, 25 pladser, ville det jo være noget af en sensation, hvis hvert enkelt parti fik nøjagtigt et helt antal femogtyvendelede af stemmetallene. Kun i den situation ville der jo være fuld forholdsmæssig overensstemmelse, og resultatet ville være det samme, uanset hvilken metode vi brugte.

Så vi står jo altså med den udfordring, at vi skal finde en metode til at fordele de mandater, der er på valg, som hele størrelser mellem partierne, når partierne har stemmeandele svarende til et antal hele mandater plus en brøkdel af et mandat eller alene til en brøkdel af et mandat, altså at man har 0,8 mandat eller 1,2 mandat, eller hvad det nu kan være, altså hvordan vi skal afregne til hele mandater.

Kl. 17.55

I sådan en situation er det jo en umulighed at opnå fuld retfærdighed, forstået på den måde, at hvert parti får den mandatandel, der nøjagtigt svarer til dets stemmeandel. Det vil også være umuligt at opnå fuld retfærdighed, forstået på den måde, at alle vælgere, uanset hvilket parti de stemmer på, bliver repræsenteret med nøjagtigt den samme mandatandel.

Mandaterne skal jo fordeles som hele størrelser mellem partierne, og derfor vil en hvilken som helst valgmetode i praksis give nogle partier og nogle vælgere overrepræsentation i forhold til en gennemsnitlig repræsentation, og nogle underrepræsentation i forhold til en gennemsnitlig repræsentation. Fuld retfærdighed er altså ikke mulig. Vi er nødt til, kan man sige, at nøjes med – og det er selvfølgelig ærgerligt at skulle sige det, men alligevel – den næstbedste løsning.

Fælles for de to valgmetoder, vi drøfter i dag, er, at de begge opfylder det helt afgørende krav, nemlig at hvert parti skal have det hele antal mandater, det er berettiget til i forhold til sit stemmetal. Det, sagen drejer sig om, er, hvordan det skal afgøres, hvilket parti der skal have et helt mandat eller et ekstra helt mandat, selv om de kun har stemmer nok til en brøkdel af et mandat eller en brøkdel af et ekstra mandat. Det er det ekstra, vi fordeler her.